

FITXA SENTENCIA DEL PLE NÚM 64/2016 Data: 8-septiembre-2016.
Recurs extraordinari per infracció processal i de cassació núm. 107/2014.

INFRACCIÓ PROCESSAL. 2 motius: A l'empara de l'art. 469.1.2n i 4rt de la LEC.

1) **Falta de motivació i indefensió**. La Sentència de l'AP es considera suficientment motivada i tampoc existeix vulneració del pº de la tutela judicial efectiva, contemplat a l'article 24,1 CE.

2) **Infracció de la Disp. Adicional 3ª.1 de la Llei 25/2010, de 29 de juliol, que fixa les especialitats processals relatives a pretensions liquidatòries del règim econòmic exercides dins dels processos matrimonials i procediment a seguir per determinar la compensació econòmica per raó del treball en el procediment matrimonial**. Aquest motiu no està correctament formulat, doncs en puritat tècnica s'havia d'haver inclòs dins dels motius del recurs de cassació, com queda palès a l'article 4 de la Llei 4/2012, del 5 de març, del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya, quan tracta del "Recurs amb relació a les especificitats processals derivades del dret civil català", com és el cas. A més, ha quedat detallat el patrimoni que correspon a cadascun dels litigants.
ES DESESTIMA RECURS EXTRAORDINARI PER INFRACCIÓ PROCESSAL.

CASSACIÓ. 3 motius. 1) **Infracció de l'art. 232-5 CCCat i de la jurisprudència TSJC sobre l'art. 41 CF.** 2) **Infracció de l'art. 232-6 i 232-5.4 CCCat pel que fa a l'import fixat en concepte de compensació econòmica per raó del treball, a l'haver-se aplicat indegudament les regles de càlcul contingudes en dita norma jurídica.** 3) **Infracció de la jurisprudència TSJC sobre normes similars.** Pel que fa al primer motiu ha de decaure, sense més, atès que el recurrent pretén que aquesta Sala revisi la base fàctica de la Sentència impugnada. Fa *supòsit de la qüestió*. També s'ha de desestimar el tercer motiu, doncs es basa en la infracció d'una doctrina jurisprudencial del TSJC que no és aplicable al cas d'autes.

Questio iuris es planteja únicament en el segon motiu del recurs de cassació i es concreta en la **infracció de les regles de càlcul de la compensació econòmica per raó del matrimoni, establertes en l'art. 232- 6 CCCat**

L'interès cassacional, rau en la computació dels béns subrogats que ja no existeixen en el patrimoni per a l'adquisició de la finca, on es va construir el que avui és l'habitatge familiar. I en la forma de càlcul.

La Sentència recorreguda, si bé descompta la suma al seu dia reinvertida, no pren en consideració la revalorització de dita suma, per la qual cosa s'ha de descomptar del patrimoni de cadascun del cònjuges el valor dels bens a la data d'extinció del règim o del cessament efectiu de la convivència, o sigui les quantitats degudament actualitzades a dita data. Igual succeeix amb la suma donada per un tercer per adquirir el marit l'immoble que constitueix la segona residència.

La raó de que l'**actualització** es faci **al moment del cessament de la convivència** rau en la doctrina ja establerta per aquesta Sala al tractar sobre la indemnització prevista al derogat art. 41 CF -per analogia- de *no computar les plusvàlues que tinguin el seu origen en les variacions del mercat immobiliari*, atès que no guarden relació amb la convivència matrimonial. Aquesta solució és complementària a la decidida en la Sentència 49/2016, de 27 de juny, també del Ple d'aquest TSJC. Si bé s'ha de tenir en compte que en aquesta última resolució es van plantejar qüestions diverses i en diferents termes a la que ara ens ocupa, per la qual cosa, sempre haurà de quedar emparada pel principi de rogiació.

Qüestió diferent i que no es pot atendre, és la pretensió del recurrent de que es descompti també una suma pel valor econòmic que representa l'atribució del domicili conjugal a la Sra. Marés, atès que és de propietat exclusiva del Sr. Badia. Aquest concret element no ve contemplat dins de les regles de càlcul previstes a

l'article 232-6 CCCat i en tot cas només cal afegir que seria més propi tenir-lo en compte i computar-lo per quantificar la prestació compensatòria o l'alimentària.

L'esposa no va aportar inventari dels seus bens. Aquesta qüestió es salva pel Tribunal, atès que ja s'havia declarat abans la nul·litat de la Sentència de l'AP. Però els bens d'aquesta se li han de donar un valor per poder conèixer la diferència patrimonial. Així pel que fa a **2 places de pàrquing que són de la seva propietat** a Sabadell han de ser necessàriament valorats per poder calcular l'import de la compensació econòmica per raó del treball. Doncs bé, tenint en compte la manca de col·laboració per part de la muller, que en cap moment ha fet esment de quan li van costar dites places, fins el punt que la Sentència de l'Audiència Provincial recorreguda arriba a afirmar que ignora també el valor actual, aquest Tribunal ha d'acudir per fixar el seu import, seguint les màximes d'experiència, **als preus públics de mercat que podien tenir aquelles a la data de la ruptura convivencial**, i encara que hi hagi una certa diversitat de preus, segons **les consultes realitzades, en les ofertes publicades en mitjans digitals** pels carrers Calderón i Jovellanos, on es troben situades -al mateix Centre de Sabadell-, aquesta mai pot beneficiar a l'esposa, que en absolut ha col·laborat per esbrinar el preu real de les mateixes. Per això, **aquesta Sala fixa com a valor de cadascuna d'aquestes places d'aparcament una quantitat ponderada.**

I així, tenint el valor del patrimoni d'una i d'altre a la data de la cessació de la convivència matrimonial, es pot determinar l'import de la diferència entre ambdós. Finalment, per fixar la quantia de la compensació econòmica per raó del treball, s'ha d'acudir al que disposa l'article 232-5. 3 i 4 CCCat. En el present cas, es té en compte la durada de la convivència conjugal dels litigants -25 anys- i que **la muller ha treballat també fora de la llar constant matrimoni**, i partint de que el límit màxim és la quarta part -25%- de la diferència entre els increments dels patrimonis dels cònjuges, el Tribunal considera adient en el supòsit enjudiciat **establir un percentatge del 13% de dita diferència patrimonial.**

En conseqüència, ***S'ESTIMA EN PART RECURS DE CASSACIÓ, ES CASSA LA SENTÈNCIA DE L'AP*** pel que fa el *quantum* de la compensació econòmica per raó del treball que ha de satisfer el marit a l'esposa.

COSTES. No escau. Estimació parcial cassació i dubtes de dret.

Normes legals: *Processals.* Arts. 218, 394, 398 y 469,1 LEC i Disp. Additional 3ª.1 de la Llei 25/2010, de 29 de juliol, sobre les especialitats processals relatives a pretensions liquidatòries del règim econòmic exercides dins dels processos matrimonials i procediment a seguir per determinar la compensació econòmica per raó del treball. *Substantives.* Arts. 232-6 i 232-5.4 CCCat.

Jurisprudència: STSJ del Ple, 49/2016 de 27 de juny.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA
Sala Civil i Penal

R. cassació i extraordinari per infracció processal
núm. 107/2014

SENTÈNCIA NÚM. 64

President:

Excm. Sr. Jesús Mª Barrientos Pachó

Magistrats:

Il·lm. Sr. José Francisco Valls Gombau

Il·lm. Sr. Enric Anglada i Fors

Il·lma. Sra. Mª Eugènia Alegret Burgués

Il·lm. Sr. Miguel Angel Gimeno Jubero

Il·lma. Sra. Núria Bassols i Muntada

Il·lm. Sr. Carlos Ramos Rubio

Il·lm. Sr. Joan Manel Abril Campoy

Barcelona, 6 de setembre de 2016

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya,
integrada pels magistrats que s'indiquen més amunt, ha vist el recurs

de cassació i extraordinari per infracció processal núm. 107/2014 contra la Sentència dictada en grau d'apel·lació per la Secció 12a de l'Audiència Provincial de Barcelona en el rotlle d'apel·lació núm. xxx arran de les actuacions de procediment de divorci núm. xxx que se segueix en el Jutjat de Primera Instància núm. 8 de Sabadell. El Sr. xxxxxx ha interposat ambdós recursos i ha estat representat per la procuradora Sra. xxxxxx i defensat pel lletrat Sr. xxxxxx. La Sra. xxxxxx, part recorreguda en aquest procediment, ha estat representada pel procurador Sr. xxxxxx i defensada per la lletrada Sra. xxxxxx.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- El procurador dels tribunals, Sr. xxxxxx, en nom i representació del Sr. xxxxxx, i la procuradora de la Sra. xxxxxx en representació de la Sra. xxxxxx, varen formular demanda de divorci que es va substanciar amb el núm. xxx en el Jutjat de Primera Instància núm. 8 de Sabadell. El Jutjat esmentat va dictar sentència el xxxxxx, la part dispositiva de la qual diu el següent:

"Decretar el divorcio de xxxxxx Y xxxxxx y fijar como efectos del mismo los inherentes a tal declaración, estableciendo como efectos específicos los siguientes:

Se atribuye a xxxxxx el uso del domicilio familiar junto con el ajuar familiar, sito en Calle xxxxxx, 88 de Sabadell hasta la independencia económica de los hijos comunes.

El propietario abonará de acuerdo con el título de constitución, los seguros vinculados a la adquisición o mejora del inmueble.

Xxxxxx (Sra.) abonará los gastos ordinarios de conservación, mantenimiento y reparación de la vivienda, incluidos los de comunidad y suministros, y los tributos y tasas de devengo anual.

xxxxxx (Sr.) abonará, en concepto de alimentos a favor de sus hijos, la cantidad de 700€ por cada uno, cantidad a ingresar en la cuenta bancaria que designe la madre, en los primeros cinco días de cada mes, con las actualizaciones anuales correspondientes al IPC.

SE deniega a xxxxxx (Sra.) la compensación por razón del trabajo interesada.”

SEGON.- Contra aquesta Sentència, la representació processal de la Sra. xxxxxx va interposar recurs d’apel·lació, que es va admetre i es va tramitar a la Secció 12a de l’Audiència Provincial de Barcelona que va dictar sentència en data xxxxxx, la qual va ser anul·lada per sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de xxxxxx i, dita Secció 12a, va dictar nova sentència el xxxxxx amb la següent part dispositiva:

“Que estimando en parte el recurso de apelación interpuesto por la representación procesal de Dña. xxxxxx contra la sentencia de fecha xxxxxx, dictada por el Juzgado de Primera Instancia 8 de Sabadell en sede de Divorcio Contencioso de que el presente rollo dimana, debemos revocar y revocamos la expresada resolución en el único sentido de fijar una compensación económica a favor de la Sra. xxxxxx en cuantía de 250.000 euros que devengará el interés legal desde su reconocimiento. No procede efectuar especial declaración sobre las costas causadas en esta alzada procedimental”.

TERCER.- Contra aquesta sentència, la representació processal del Sr. xxxxxx va interposar recurs de cassació i extraordinari per infracció processal. Per interlocutòria de data 18 de gener de 2016,

aquest Tribunal es va declarar competent i va admetre a tràmit ambdós recursos i es va donar trasllat a la part recorreguda per formalitzar oposició per escrit en el termini de vint dies.

QUART.- Per provisió de data 14 d'abril de 2016 es va tenir per formulada oposició al recurs de cassació i es va assenyalar per a la deliberació i decisió el 30 de maig de 2016.

El dia 30 de maig, es va dictar una provisió en què, atesa la matèria del recurs i d'acord amb els arts. 160.1, 165 i 250 de la LOPJ, s'acorda la suspensió de la deliberació i, s'assenyala per nova deliberació que coneixerà el ple de la Sala, el dia 2 de juny de 2016.

Ha estat ponent l'Il·lm. Sr. Magistrat Enric Anglada i Fors.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Contra la Sentència dictada el xxxxxx per la Secció 12a de l'Audiència Provincial de Barcelona, la part demandant va interposar-hi recurs extraordinari per infracció processal i recurs de cassació.

SEGON.- RECURS EXTRAORDINARI PER INFRACCIÓ PROCESSAL

1. En virtut del que estableix la disposició final 16a de la LEC 1/2000, la Sala ha d'examinar en primer lloc el recurs extraordinari

per infracció processal i resoldre després d'acord amb el que s'hagi al·legat com a fonament del recurs de cassació.

2. En aquest supòsit, el recurs per infracció processal s'interposa, a l'empara de l'article 469.1.2n i 4rt de la LEC, al considerar el recurrent que la resolució impugnada ha infringit les normes processals reguladores de la sentència i en concret l'article 218.2 LEC, així com que ha vulnerat drets fonamentals reconeguts a l'article 24 CE, *"por ausencia de motivación suficiente en relación a los razonamientos tenidos en cuenta por el Tribunal para determinación del quantum indemnizatorio de la compensación fijada de 250.000 euros. Indefensión subsiguiente, con vulneración del art. 24.1 CE, falta de tutela judicial efectiva"*. També invoca el recurrent i com a segon motiu d'aquest recurs, *"infracción de la Disposición Adicional tercera, punto 1, de la Ley 25/2010, de 29 de julio, que fija las especialidades procesales relativas a pretensiones liquidatorias del régimen económico ejercidas dentro de los procesos matrimoniales y procedimiento a seguir para determinar la compensación económica por razón del trabajo en procedimiento matrimonial"*.

3. Plantejats així els motius del recurs extraordinari per infracció processal, cal indicar, amb caràcter previ, que el segon no està correctament formulat, doncs en puritat tècnica s'havia d'haver inclòs dins dels motius dels recurs de cassació, com queda palès a l'article 4 de la llei 4/2012, del 5 de març, del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya, quan tracta del *"Recurs amb relació a les especificitats processals derivades del dret civil català"*, com és el cas aquí enjudiciat.

No obstant això, com que la pretensió del recurrent en aquest extrem és que la Sala valori si ha quedat correctament detallat el patrimoni que correspon a cadascun dels litigants i especialment si el Tribunal d'apel·lació ha realitzat una motivació suficient per poder arribar a determinar i fixar el *quantum* de la compensació indemnitzatòria a favor de la Sra. xxxxxx, s'estima adient examinar aquests qüestions de forma conjunta.

Abans de tot, s'ha de deixar constància de que aquesta Sala ja va dictar en el mateix plet una sentència, de data 20 de març de 2014, decretant la nul·litat de la de l'Audiència Provincial, per manca de motivació per la fixació de la compensació per raó de treball. També s'ha de palesar que la demandada i alhora actora reconvençional no va aportar al seu dia la proposta d'inventari dels bens i de llur valor.

Doncs bé, dit això i entrant ja a resoldre les qüestions processals referides, en primer terme, cal assenyalar, en base els al·legats efectuats, que *"la valoració de la prova només pot tenir accés a la cassació mitjançant un suport adequat, be per l'existència d'un error notori o arbitrarietat en la valoració de la prova, ja que, segons la doctrina Constitucional, això comporta la vulneració del dret a la tutela judicial efectiva, o be per incompliment d'una norma concreta de la prova que ha estat valorada pel jutjador. També quan s'efectuen apreciacions contràries a les regles de l'experiència comuna o s'extreuen conclusions contràries a la racionalitat, absurdes o que conculquen els criteris més elementals i bàsics de la lògica o s'adopten criteris exorbitants o irracionals"* (STSJC 70/2014, de 30 d'octubre), la qual cosa no es dona precisament en el cas aquí examinat, ja que no existeix vulneració de la normativa continguda en els articles 9.3 i 24 CE i 218.2 de la LEC.

Pel que fa a la motivació, com és ben sabut (STC 187/2000, 10 de juliol i 214/2000, 18 de setembre; 36 i 42/2006, 13 de febrer; 60/2006, 27 de febrer; 118/2006, 24 d'abril; 47/2007, 12 de març; 92 i 94 de 2007, de 7 de maig; 132/2007, 4 de juny; 60/2008, 26 de maig; i 89/2008, 21 de juliol, entre moltes altres) i la jurisprudència del Tribunal Suprem (STS, Sala 1a, 1011/2001, de 2 de novembre; 50/2002, d'1 de febrer; 693/2002, de 8 de juliol; 818/2005, de 20 d'octubre; de 8 octubre de 2009, i 570/2010, de 17 de setembre, entre d'altres), així com d'aquesta Sala, (STSJC 11/2006, de 6 de març; 32/2006, de 4 de setembre; 38/2008, de 10 novembre; i 44/2010, de 20 de desembre, entre d'altres), l'exigència constitucional de motivar les sentències (art. 120.3 CE) no suposa la necessitat que el jutge o el tribunal portin a terme una exhaustiva descripció del procés intel·lectual que els hagi conduït a resoldre en un determinat sentit, ni els imposa una determinada extensió, intensitat o abast en el raonament utilitzat, com tampoc exigeix una anàlisi detallada sobre tots i cadascun dels elements i al·legacions, de fet o de dret, que s'hagin introduït en el litigi, o sobre tots els aspectes i perspectives que la part pugui tenir sobre l'objecte litigiós, sinó que n'hi ha prou que la resolució ofereixi els raonaments reveladors de la *ratio decidendi*, encara que puguin considerar-se discutibles.

Per tant, per al compliment del deure de motivació de les resolucions judicials és suficient que consti de manera raonablement clara quin ha estat el fonament en dret de la decisió adoptada, criteri de raonabilitat que ha de mesurar-se cas per cas, en atenció a la finalitat que amb la motivació ha d'aconseguir-se, que no és sinó, en compliment dels principis de proscripció de l'arbitrarietat i independència judicial, permetre la comprensió de la resolució com a

acte d'aplicació de l'ordenament jurídic i fer-ne possible el control jurisdiccional per mitjà del sistema de recursos i remeis extraordinaris previstos en l'ordenament.

En el supòsit estudiat, la motivació es troba prou explícita, després de la nova sentència dictada per la mateixa Sala d'apel·lació -la que ara es objecte del present recurs-, que si bé obvia fer una valoració acurada del muntant econòmic dels pàrquings propietat de la Sra. xxxxxx, utilitza un factor corrector per quantificar la totalitat dels béns d'un i altre cònjuge i així poder determinar la diferència patrimonial existent, que es pot deduir d'una simple operació aritmètica, per la qual cosa hem de rebutjar els motius formulats, atès que en el cas analitzat no s'ha vulnerat el deure constitucional de motivació de les sentències -Art. 120.3 CE-, ja que no pot confondre's -com es fa en el recurs- la manca de motivació amb el desacord amb aquesta o amb el fet que la motivació resulti insatisfactòria per a la part.

En el supòsit examinat, la Sentència impugnada explica de forma suficient les raons de fet i de dret que serveixen per fonamentar les decisions que s'hi adopten.

Qüestió diferent és que aquestes siguin correctes i encertades des d'una perspectiva jurídica, el que s'analitzarà més endavant en seu cassacional.

No existeix, doncs, falta de motivació. Com tampoc existeix cap vulneració del principi de la tutela judicial efectiva, contemplat a l'article 24 CE.

Endemés, cal apuntar que el recurs extraordinari per infracció processal, no pot esdevenir en cap cas *"una tercera instància on es*

pugui valorar de nou el material fàctic i probatori incorporat a les actuacions, per a l'apreciació del qual la Sala d'apel·lació és sobirana" (STSJC de 27 de juliol de 2009, 31 de maig de 2010, 26 de març i 26 de juny de 2012, 30 d'octubre de 2014 i 12 de juliol de 2016, entre d'altres).

4. Corol·lari del que s'ha explicat és la desestimació del recurs extraordinari per infracció processal interposat.

TERCER.- RECURS DE CASSACIÓ

1. La part recurrent, formula aquest recurs de cassació, adduint dos motius: **1er.-** *"infracción del artículo 232-5 CCCat, así como de la jurisprudencia del TSJC sobre normas similares (art.41 CF y art. 13 de la Ley 10/98 de Uniones estables de pareja), que lo interpreta, a los efectos de haberse fijado una compensación económica a favor de Dª MARÍA MARÉS SEGURA; 2n.-* de forma subsidiària a l'anterior, *"infracción del artículo 232-6 y 232-5.4 CCCat, en lo concerniente al importe fijado en concepto de indemnización por razón del trabajo, por aplicación indebida en la Sentencia de apelación de las reglas de cálculo fijadas en dicha norma jurídica"; i 3r.-* *"infracción de jurisprudencia aplicable del TSJC y aplicación indebida de otra jurisprudencia sobre normas similares".*

Abans d'entrar en l'estudi concret d'aquests motius de cassació al·legats pel recurrent, atès que la part aquí oponent invoca, amb caràcter principal, la inadmissió de l'esmentat recurs, cal analitzar

prèviament les qüestions plantejades per aquesta en l'escrit d'oposició pel que fa a la seva admissibilitat.

2. El fet que, a l'actual estat de tramitació, els motius oposats per la part contrària en relació amb l'admissió del recurs només puguin determinar-ne la desestimació (per totes, la Sentència de la Sala 1a del TS de 27 de març de 2007 i STSJC de 21 de juny de 2007, 29 de desembre de 2008, 26 de gener i 30 de novembre de 2009, 31 de maig de 2010 i 10 de gener de 2013, entre d'altres), no obsta perquè hagin de ser examinats amb caràcter previ, sens perjudici de fer esment, en analitzar el motiu en concret, si fos procedent, a aquells altres obstacles que incideixin també en la qüestió de l'admissibilitat, més quan és fins i tot possible la seva apreciació d'ofici per afectar normes de contingut imperatiu, conforme ha proclamat repetidament des de fa temps la Sala Primera del Tribunal Suprem en nombroses sentències (entre moltes altres, les STS de 5 de juny, 20 de setembre i 27 de novembre de 2003), segons ha reiterat també aquesta pròpia Sala Civil i Penal (STSJC de 21 de desembre de 2006, 26 de gener de 2009 i 10 de gener de 2013, i segons ha admès el mateix Tribunal Constitucional pel que fa al recurs d'amparo (STC 149/1995, de 16 d'octubre).

3. Dit això, cal assenyalar, abans de res, com s'acaba d'exposar, que la part oponent al·lega l'existència de causes d'inadmissibilitat de l'esmentat recurs de cassació, perquè entén: a) que la doctrina jurisprudencial esmentada pel recurrent, quan als motius primer i tercer, es inaplicable al cas, atès que es refereix a normativa anterior -Arts. 41 CF i 13 Llei UEP-, que ha quedat

derogada pel vigent Codi civil de Catalunya; b) que el recurs de cassació no constitueix una tercera instància i, a més, el recurrent pretén fonamentar-lo en dades fàctiques diferents de les fixades en la Sentència objecte del recurs; i c) que es processalment anòmal interposar un recurs de cassació amb el caràcter de "*subsidiario*", i, a més, està plantejat amb deficient tècnica cassacional.

4. Un cop establert el que s'acaba de dir, s'ha de deixar constància que el present recurs de cassació va ser interposat i, al seu torn, admès per la Sala, mitjançant Interlocutòria de 18 de gener de 2016, per presentar interès cassacional.

Al respecte s'ha d'afegir que els requisits per accedir a la cassació, a més de citar la norma pròpia de l'ordenament civil català infringida -Art. 2 Llei 4/2012 del recurs de cassació-, bé ha d'existir contradicció amb la jurisprudència del TSJC o bé no hi ha d'haver jurisprudència del TSJC pel que fa a la qüestió objecte del recurs -Art. 3 a) i b) Llei 4/2012-.

En el supòsit que aquí ens ocupa resulta palmari que al moment de la seva admissió no hi havia cap sentència d'aquest Tribunal que hagués resolt la forma de realitzar els càlculs per fixar la compensació econòmica per raó del treball, a l'empara de l'establert a l'article 232-6 CCCat, per la qual cosa aquest concret motiu presentava i presenta un evident interès cassacional. D'altra banda, resulta jurídicament irrellevant -en contra de l'al·legat per la oponent- que s'hagués formulat amb caràcter subsidiari a l'anterior, doncs es planteja de forma clara com a motiu de cassació, pel cas de que no prosperi el primer. En definitiva, la cassació interposada, quan menys respecte del segon motiu, era absolutament admissible, conforme al

disposat als articles 2 i 3.b) de la Llei 4/2012 del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya.

5. Qüestió diferent, i a la qual ha de fer-se menció així mateix amb caràcter previ, és la relativa a la finalitat del recurs de cassació, ja que és clar i palmari que aquest no conforma una tercera instància -com bé ho exposa la part recorreguda- que permeti la revisió *ad integrum* del litigi, sinó que la funció a la qual està ordenat requereix el plantejament d'una concreta qüestió jurídica suscitada amb ocasió de l'aplicació de la norma substantiva per resoldre l'objecte de la controvèrsia, circumstància que exigeix, al seu torn, d'acord amb l'àmbit material propi de la cassació, el respecte al substrat fàctic del qual parteix la decisió de la sentència combatuda, ja que en cas contrari el recurs respondrà a un plantejament incorrecte, en descansar la denúncia de la infracció normativa que el motiva en una base fàctica diferent de la que va tenir en compte l'Audiència quan va dictar la sentència, i es veuria incapaç de servir a la funció a la qual està cridat -funció nomofilàctica-, és a dir, la revisió de les normes substantives aplicables. Per això, com disposa de forma reiterada aquest Tribunal (ITSJC de 8 de gener de 2007 i 15 de maig 2008 i SSTSJC, entre d'altres, de 31 de mayo de 2010, 31 de octubre de 2011, 26 de marzo, 19 de abril y 26 de junio de 2012, 8 de enero de 2013 y 7 de enero de 2015) "*tanto esta Sala (SSTSJC de 21 ene. 2002, 22 sep. 2003, 15 y 22 dic. 2003 y 18 nov. 2004) como la Sala 1ª del TS (AA de 27 jul., 14 y 28 sep. y 5 oct. 2004, 18 y 25 ene., 8 feb. y 22 nov. 2005 y 24 ene. 2006) hayan venido inadmitiendo (o, en su caso, desestimando) conforme al artículo 483.2.2º de la LEC 2000, los recursos de casación cuyas tesis incurran en el defecto de hacer supuesto de la cuestión, técnica casacional que se da siempre que no se ajusten los*

razonamientos del recurso a la base fáctica de la Sentencia impugnada o cuando no afecten a su "ratio decidendi", o cuando la parte recurrente, olvidando que no se halla ante una tercera instancia, intenta reproducir, sin más, la controversia ante esta sede desde su particular planteamiento".

6. Així les coses, pel que fa al primer motiu del recurs de cassació ha de decaure, sense més, atès que el recurrent pretén que aquesta Sala revisi la base fàctica de la Sentència impugnada, en qüestionar novament en aquest recurs de cassació la major dedicació a la casa i als fills per part de la Sra. xxxxxx respecte del Sr. xxxxxx, la qual cosa va quedar absolutament acreditada amb la prova practicada a les actuacions, al igual que aquest ha obtingut constant matrimoni un increment patrimonial superior al d'aquella, com ha explicitat la Sentència de l'Audiència Provincial recorreguda, al seu FD 3º, en el que es detallen els diferents béns que tenen un i l'altre al moment de la ruptura del vincle matrimonial.

Per tant, a l'intentar el recurrent que es variï, sense cap raonament plausible, el *factum* de la resolució impugnada, en realitat fa *supòsit de la qüestió*, anomenat també "qüestió de principi". És a dir, parteix de fets diferents dels que ha tingut en compte la Sala, oblidant així que *"el recurso de casación no constituye una tercera instancia, sino una modalidad de recurso extraordinario, en el que prevalece la finalidad de control de la aplicación de la norma y de creación de doctrina jurisprudencial, lo que exige plantear... cuestiones jurídicas, de un modo preciso y razonado, pero siempre sin apartarse de los hechos, pues no cabe la revisión de la base fáctica de la Sentencia de segunda instancia, ... de ahí que el vicio de la "petición de principio" o de hacer "supuesto de la cuestión", continúe determinando inexorablemente la improcedencia del recurso de casación, que por la obvia razón de impedirle cumplir sus*

estrictas y específicas funciones, que están por encima de la defensa del "ius litigatoris", de manera tal que, aunque formalmente atribuye a la Sentencia impugnada la infracción de concretos preceptos sustantivos, sus argumentos discurren al margen de lo que constituiría un adecuado razonamiento de su vulneración, reiterando lo que tan sólo es su visión del litigio, circunstancia que de manera inevitable conduce a que el escrito de interposición discurra como un escrito alegatorio propio de la instancia..." (ITS, Sala 1a, de 8 febrer i 22 novembre de 2005, 24 gener de 2006 i 23 gener, 8 maig i 18 desembre de 2007 i 5 desembre de 2008, i ITSJC d'11 de març de 2010, 20 setembre i 14 novembre de 2011, 2 i 3 maig i 5 de desembre de 2012, 4 de gener, 26 de febrer, 17 i 21 de maig, 29 i 30 d'octubre, 12 de novembre i 16, 23 i 27 de desembre de 2013 i 30 de gener, 24 de febrer, 7 de juliol i 31 d'octubre de 2014, per esmentar-ne només les més recents, així com STSJC de 2 juliol i 3 setembre de 2009, 25 febrer de 2010, 6 setembre i 1 d'octubre de 2012, 17 de gener de 2013 i 7 de gener de 2015).

En conseqüència i sense necessitat de cap altra consideració s'ha de desestimar el primer motiu del recurs de cassació.

També ha de merèixer la mateixa sort desestimàtoria el tercer motiu, atès que es basa en la infracció d'una doctrina jurisprudencial del TSJC que no és pròpiament aplicable al cas d'autes, atès que la nova normativa no fa cap menció ni valoració sobre un possible enriquiment injust d'un dels cònjuges, el qual era un pressupòsit indispensable en la norma anterior, analitzada precisament per la jurisprudència que cita la part recurrent en dit motiu de cassació.

7. Doncs bé, arribats a aquest punt, s'ha de posar de relleu que per resoldre adequadament la **questio iuris** plantejada a l'altra motiu de cassació -el segon-, és a dir, la invocada infracció de les regles de càlcul de la compensació econòmica per raó del matrimoni, establertes en l'art. 232- 6 CCCat, hem de adreçar-nos a la sentència del Ple d'aquest TSJC núm. 49/2016, de 27 de juny, que, entre altres extrems va resoldre la principal qüestió aquí controvertida referent a la indeguda inclusió, per quantificar el patrimoni del recurrent i determinar la compensació econòmica per raó del treball, dels béns adquirits després del matrimoni, en substitució d'altres de privatis, adquirits abans de la unió matrimonial.

***L'interès cassacional**, en aquest punt, rau en la computació dels béns subrogats que ja no existeixen en el patrimoni per a l'adquisició de la finca, on es va construir el que avui és l'habitatge familiar. I en la forma de càlcul.*

8. De manera genèrica s'ha d'esmentar que en el Codi civil de Catalunya, la compensació econòmica s'estableix per equilibrar les desigualtats patrimonials que poguessin resultar al final de la convivència matrimonial o de la parella estable convivent, quan un dels cònjuges justifica que s'hagués dedicat substancialment més que l'altre a la cura de la família i de la llar -art. 232-5.1 CCCat-, o sense remuneració o amb una remuneració insuficient -art. 232-5.2 CCCat-, sense participar en el negoci lucratiu de l'altre, de manera que el cònjuge creditor ha obtingut un patrimoni exclusivament privatiu, en aquells unions concretes sota el règim econòmic matrimonial de la separació de béns.

La nova compensació econòmica per raó del treball que es regula en el llibre II del Codi civil de Catalunya, segons s'assenyala en l'exposició de motius, abandona tota referència a la compensació com a remei substitutori d'un enriquiment injust i es fonamenta en el desequilibri que es produeix entre les economies dels cònjuges el fet que un desenvolupi una tasca que no genera excedents acumulables i l'altre en realitzi una altra que sí que en genera.

En la STSJC 11/2013, de 17 de febrer, amb citació de la 17/2005, de 21 de març -en síntesi de la jurisprudència recaiguda sobre la compensació econòmica a l'art. 41 del Codi de família, antecedent de l'actual normativa-, declarava que *"l'esmentada indemnització, actualment anomenada compensació econòmica per raó del treball, obeeix a un intent de mitigar els efectes propis dels règims de separació de béns que es caracteritza per la nul·la comunicació patrimonial entre els béns dels cònjuges, recollint les recomanacions de la Resolució 37/1978, de 27 de setembre, del Consell d'Europa, referida a la igualtat dels cònjuges en dret civil. A l'article 14 es recollia el compromís pels Estats membres el règim econòmic dels quals fos el de separació de béns d'arbitrar fórmules que fessin possible que, en cas de separació, divorci o nul·litat del matrimoni, el cònjuge més perjudicat (que anomenem cònjuge creditor) podria accedir a una part equitativa dels béns de l'anterior consort (cònjuge deutor) o bé a una indemnització que reparés la desigualtat econòmica resultant de la institució matrimonial. A Catalunya s'implementa, després de diferents impulsos de reforma legal fallits, mitjançant la introducció "ex novo" a l'art. 23 de la Compilació, aprovat per la Llei 8/1993, de 30 de setembre; modificació normativa no només consolidada en els articles 41 a 43 del derogat Codi de família aprovada per Llei 9/1998, de 15 de juliol, sinó també a la Llei 10/ 1998, d'unions de parelles (art. 13, 16-3r i 31-1r) i a la Llei 19/1998, de 28 de desembre, sobre situacions convivencials d'ajuda mútua (art. 7); derogats pel llibre II del CCCat, aprovat per la Llei 25/2010, de 29 de juliol, que en els art. 232-5 a 232-11*

regula el seu règim per a les unions matrimonials i a l'art. 234-9, per a les convivències estables de parella”.

En la vigent normativa, els requisits per a la seva aplicació (art. 232. 5 i 6 CCCat) són que:

a) El matrimoni es trobi sotmès al règim de separació de béns del dret Civil de Catalunya.

b) Es produeixi la liquidació del règim econòmic matrimonial per separació, divorci, nul·litat matrimonial o declaració de mort d'algun dels cònjuges.

c) Un dels cònjuges hagi treballat per a la casa substancialment més que l'altre o per a l'altre cònjuge sense remuneració o amb una que sigui insuficient, i

d) En el moment de l'extinció del règim s'hagin produït o generat excedents acumulables en el patrimoni d'un dels cònjuges, configurat com un element objectiu. La doctrina més autoritzada declara que la reforma gravita sobre la descompensació dels guanys entre ambdós cònjuges amb un límit que no es relaciona amb l'enriquiment sinó amb un percentatge de la diferència entre els guanys. Pel que s'ha exposat, es té present la capacitat de generació de riquesa de cada cònjuge, com vam declarar en la STSJC 69/2014, de 30 d'octubre, evitant la invocació a l'enriquiment injust, i s'ha de calcular, doncs, el desequilibri entre les economies d'ambdós.

En el mateix sentit, afegíem en la STSJC 57/2015, de 15 de juliol, que abandonant la noció d'enriquiment injust que es trobava en l'article 41 CF, s'opta per un sistema més objectiu basat en el desequilibri que es produeix entre les economies dels cònjuges i que parteix del desenvolupament d'un treball del cònjuge menys

beneficiat (creditor) que no genera excedents acumulables i, en canvi, sí ho és per al qui resulta més beneficiat (deutor), i és suficient justificar que un dels dos s'ha dedicat *substancialment* a la casa més que no pas l'altre o bé sense remuneració o amb una que sigui insuficient, motiu pel qual s'hagi obtingut un increment patrimonial superior d'acord amb les regles establertes a l'art. 232- 6 CCCat, que pretenen fer-ne més previsible la fixació de la compensació econòmica, restringint el marge de discrecionalitat per apreciar els factors determinants de la seva concepció i proporcionant, com diu l'exposició de motius, unes pautes normatives més clares i unes regles que facilitin la determinació de la seva procedència i el càlcul de la compensació.

A aquests efectes, com es va dir en l'esmentada sentència del Ple d'aquest TSJC de 27 de juny de 2016:

"• Per establir el patrimoni dels cònjuges, s'ha de calcular l'actiu de cadascun d'ells, integrat pels béns i drets que tingui en el moment de l'extinció del règim o del cessament de la convivència, amb deducció de les càrregues que els afectin i les obligacions (ap. 1. a) de l'art. 232-6). A l'esmentat patrimoni s'hi ha d'afegir el valor dels béns que s'estableixen en l'ap. 1.b) de l'esmentat precepte. I com a béns i drets a detreure de la suma resultant obtinguda per aplicació dels apartats 1.a) i 1.b) de l'art. 232-6 CCCat, descomptar-se aquells altres especificats en l'apartat 1.c) de l'esmentat art. 232-6 CCCat.

• Obtinguda la quantitat corresponent, segons les regles de càlcul assenyalades, comparant ambdós patrimonis, a la quantitat resultant s'aplica un percentatge a la diferència entre els increments patrimonials dels cònjuges. Respecte a l'esmentat percentatge sobre la quantia de l'increment patrimonial resultant, ja vam declarar en l'STSJC 57/2015, de 15 de juliol, que s'ha de tenir en compte, de conformitat amb el que estableix l'art. 232-5.3 CCCat, la durada i la intensitat de la dedicació en

funció dels anys de convivència i, concretament, en cas de treball domèstic, el fet de la dedicació als fills o altres membres de la família que convisquin amb els cònjuges; com a límit del percentatge s'estableix la quarta part – art. 232-5.4 CCCat- de la diferència entre els increments patrimonials dels cònjuges, que es pot augmentar si es justifica que la seva contribució ha estat notòriament superior.

- *Finalment, d'acord amb el que disposa l'art. 232-6.2 CCCat, que conté una norma d'imputació a la compensació econòmica, s'ha de minorar la suma resultant, amb aquelles atribucions patrimonials rebudes pel cònjuge creditor durant la vigència del matrimoni, pel valor que tenen en el moment de l'extinció del règim.*

Així mateix, vam declarar en l'STSJC 65/2015, de 21 de setembre, que la compensació s'ha de pagar en diners, tret que les parts acordin una altra cosa, sens perjudici que per una causa justificada -art. 232-8 CCCat- i a petició de qualsevol de les parts o dels hereus del cònjuge deutor, l'autoritat judicial ordeni el pagament total o parcial en béns”.

9. Amb fonament al que s'acaba d'exposar i desenvolupant el precepte de constant al·lusió en funció de les circumstàncies del cas que ens ocupa, hem d'entrar a l'anàlisi de les concretes qüestions plantejades pel recurrent, partint del patrimoni que consta a nom d'ambdós cònjuges en el moment de l'extinció del règim.

Així, aquest Tribunal, coincidint plenament amb el relat de la Sentència impugnada, quin Fonament de Dret tercer, quan als bens que són propietat de cadascun del litigants en el moment de la ruptura, s'accepta en la seva integritat. És a dir:

-La Sra. xxxxxx, que no tenia cap bé de la seva propietat a l'inici del matrimoni, quan es trenca la convivència, és propietària de

dues places de pàrquing i de la suma de 264.570,13 €, dipositada al seu nom en vàries comptes corrents i dipòsits oberts en diverses entitats bancàries.

-El Sr. xxxxxx, al moment de contraure matrimoni era ja propietari d'un pis al c/. xxxxxx de Sabadell, que el va vendre constant matrimoni per un preu de 20.000.000 de pessetes (120.202,42 €). Aquesta quantitat la va utilitzar per adquirir l'immoble del c/ xxxxxx de Sabadell, que fins al moment de la cessació de la convivència ha constituït l'habitatge familiar. Consta en les escriptures de declaració d'obra nova, el solar valorat en 96.161,94 € i l'habitatge unifamiliar construït en 201.309,44 €. Dit immoble té un valor de mercat a la data de la ruptura de 1.612.302,01 €.

També va adquirir el Sr. xxxxxx, constant matrimoni, un immoble a Sant Feliu de Guíxols per un preu de 7.000.000 de pessetes (42.070,85 €), que si bé indica que la totalitat dels diners foren donats pel seu pare, només es considera que ha quedat acreditat que la suma provinent del seu progenitor era un 1.000.000 de pessetes (6.010,12 €). El valor de mercat de dit habitatge al moment de la cessació de la convivència és de 395.593 €.

10. Doncs bé, essent aquests els únics bens computables a efectes dels càlculs a realitzar per fixar la compensació econòmica a favor de la Sra. xxxxxx, s'han d'examinar cada un dels punts discutits pel recurrent.

En primer lloc, la direcció lletrada del Sr. xxxxxx sol·licita que es descompti com a bé a minorar de l'actiu patrimonial total la suma de 20.000.000 de pessetes (120.202,42 €.), obtinguda de la venda del pis del carrer xxxxxx de Sabadell, l'import de la qual va ser

reinvertit en l'adquisició de l'habitatge familiar, abonat com a bé subrogat i atenent al seu valor al moment de la ruptura.

A tal efecte, l'article 232-6,c) CCCat disposa que s'ha de descomptar del patrimoni de cadascun dels cònjuges el valor dels béns que tenia en començar el règim i que "*conserva*" en el moment que s'extingeixin. Sobre això, si se segueix una tesi literal podria denegar-se el còmput. No obstant, en el supòsit examinat, resulta que l'habitatge del c/. xxxxxx de Sabadell fou adquirit pel Sr. xxxxxx abans de contraure matrimoni amb la Sra. xxxxxx i opera com a bé subrogat respecte al del c/. xxxxxx, així mateix de Sabadell, que fou abonat, íntegrament, pel Sr. xxxxxx. Per tant, s'ha de computar, efectivament, dit import satisfet pel Sr. xxxxxx abans de cassar-se i, com demana aquest, descomptar-se la quantitat degudament actualitzada del muntant total del valor actual del que ha constituït l'habitatge familiar.

La Sentència recorreguda, si bé descompta la suma al seu dia reinvertida -120.202,42 €-, no pren en consideració la revalorització de dita suma, per la qual cosa s'ha de descomptar del patrimoni de cadascun del cònjuges el valor dels bens a la data d'extinció del règim o del cessament efectiu de la convivència, o sigui les quantitats degudament actualitzades a dita data.

Així, si a l'escriptura d'obra nova se li va assignar al solar un valor de 96.161,94 € i a l'obra nova 201.309,44 €, o sigui un muntant total de 297.471,38 €, i essent el valor actual de 1.612.302,01 €, això representa que els valors inicials s'han multiplicat per 5'42, el que comporta que s'hagin d'actualitzar els 120.202,42 € en la mateixa proporció, mitjançant dit factor

multiplicador, el que dóna un import de 651.497,11, el qual s'ha de detreure del dit valor assignat de 1.612.302,01 €, el que ve a representar que el muntant del valor de l'habitatge familiar, als efectes pretesos, ascendeix a la quantitat de 960.804,90 €.

Igual succeeix amb l'immoble de Sant Feliu de Guíxols. La Sala d'apel·lació en la seva Sentència descompta la suma que procedia del pare del Sr. xxxxxx -6.010,12 €-. Però oblida també l'actualització de la mateixa. Així, si tenim en compte el preu inicial de 42.070,85 €, i el valor de mercat fixat de 395.593 €, això representa que el valor inicial s'ha multiplicat per 9'40, el que comporta que els referits 6.010,12 € s'hagin d'actualitzar en la mateixa proporció, el que dóna 56.495,13, per la qual cosa, el valor de l'esmentat apartament, als efectes de còmput per la fixació de la compensació econòmica, ascendeix a la suma de 339.097,87 €.

La raó de que l'actualització es faci al moment del cessament de la convivència rau en la doctrina ja establerta per aquesta pròpia Sala al tractar sobre la indemnització prevista al derogat art. 41 del Codi de família -agafada per analogia- de no computar les plusvàlues que tinguin el seu origen en les variacions del mercat immobiliari atès que no guarda relació amb la convivència matrimonial; sense poder obviar, a més, que els dubtes que puguin sorgir s'han d'interpretar en base a la menor transmissió entre els patrimonis d'un i altre.

Aquesta solució és complementària a la decidida en la Sentència 49/2016, de 27 de juny, també del Ple d'aquest TSJC. Si bé s'ha de tenir en compte que en aquesta última resolució es van plantejar qüestions diverses i en diferents termes a la que ara ens ocupa, per la qual cosa, sempre haurà de quedar emparada pel principi de rogació.

11. Qüestió diferent i que no es pot atendre, és la pretensió del recurrent de que es descompti també una suma -sense especificar- pel valor econòmic que representa l'atribució del domicili conjugal a la Sra. xxxxxx, atès que és de propietat exclusiva del Sr. xxxxxx. Aquest concret element no ve contemplat dins de les regles de càlcul previstes a l'article 232-6 CCCat i en tot cas només cal afegir que seria més propi tenir-lo en compte i computar-lo, al seu cas, per quantificar la prestació compensatòria o l'alimentària. Per tant i sense necessitat de cap altra argumentació, ha de decaure dita pretensió.

12. Respecte del patrimoni de la Sra. xxxxxx, com abans s'ha exposat, és propietària de la suma de 264.570,13 € dipositada en diferents entitats bancàries i de dues places de pàrquing a la població de Sabadell. Aquests aparcaments han de ser necessàriament valorats per poder calcular l'import de la compensació econòmica per raó del treball. Doncs bé, tenint en compte la manca de col·laboració per part de la Sra. xxxxxx, que en cap moment ha fet esment de quan li van costar dites places, fins el punt que la Sentència de l'Audiència Provincial aquí recorreguda arriba a afirmar que ignora també el valor actual, aquest Tribunal ha d'acudir per fixar el seu import, seguint les màximes d'experiència, als preus públics de mercat que podien tenir aquelles a la data de la ruptura convivencial, i encara que hi hagi una certa diversitat de preus, segons les consultes realitzades, en les ofertes publicades en mitjans digitals pels carrers Calderón i Jovellanos, on es troben situades -al mateix Centre de Sabadell-, aquesta mai pot beneficiar a la Sra. xxxxxx, que en absolut ha col·laborat per esbrinar el preu real de les

mateixes. Per això aquesta Sala fixa com a valor de cadascuna d'aquestes places d'aparcament la quantitat ponderada de 16.000 €, és a dir, un total de 32.000 €.

En conseqüència, la suma del valor del patrimoni corresponent a la Sra. xxxxxx al moment del cessament efectiu de la convivència és de 296.570,13 €.

13. Arribats a aquest extrem, hem d'expressar, als efectes de l'article 232-6 CCCat, que el patrimoni del Sr. xxxxxx ascendeix a **1.299.902,77 €** (960.804,90 € + 339.097,87 €) i el de la Sra. xxxxxx **296.570,13 €** (264.570,13 € + 32.000 €), per la qual cosa la diferència entre un i l'altra és de **1.003.332,64 €**.

Per tant, de conformitat el que disposa l'article 232-5.4 del CCCat en funció de les circumstàncies contemplades en el número 3 del mateix precepte i singularment la durada de la convivència conjugal dels litigants -25 anys- i que la Sra. xxxxxx ha treballat també fora de la llar constant matrimoni, el Tribunal, partint de que el límit màxim és la quarta part -25%- de la diferència entre els increments dels patrimonis dels cònjuges -art. 232-5.4 CCCat-, considera adient en el supòsit enjudiciat establir un percentatge del **13%** de dita diferència patrimonial.

Així el muntant que li correspon a la Sra. xxxxxx, pel concepte de compensació econòmica per raó del treball, ascendeix a la suma de **130.433,24 €**, que li haurà de pagar el Sr. xxxxxx en la forma establerta a l'article 232-8 CCCat.

14. Corol·lari del que s'ha raonat és l'estimació parcial del segon motiu de cassació.

QUART.- Consegüentment amb tot el que fins aquí s'ha exposat, escau desestimar el recurs extraordinari per infracció processal i estimar en part el recurs de cassació interposats pel demandant, la qual cosa determina que s'hagi de cassar la Sentència dictada per la Secció Dotzena de l'Audiència Provincial de Barcelona pel que fa al *quantum* de la compensació econòmica per raó de treball fixada a favor de la Sra. xxxxxx i a càrrec del Sr. xxxxxx, com s'ha explicat en la precedent fonamentació jurídica.

CINQUÈ.- En matèria de costes processals, apart d'estimar-se parcialment la cassació, en consideració al que estableixen els art. 394.2 i 398.2 LEC, no escau imposar ni les dels recursos extraordinaris formulats, ni les d'instància, atesos els dubtes de dret que plantejava la qüestió objecte d'enjudiciament, sobre la qual no hi havia doctrina jurisprudencial d'aquest Tribunal al moment de la seva interposició.

SISÈ.- Finalment quan els dipòsits per recórrer, s'ha de resoldre en el sentit de que, al desestimar-se el recurs extraordinari d'infracció processal deduït pel Sr. xxxxxx, aquest ha de perdre'l, però no el constituït per interposar el recurs de cassació, atesa la seva estimació parcial (Disposició addicional 15a.8 LOPJ).

DECISIÓ

LA SALA CIVIL I PENAL DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA, acorda:

DESESTIMAR el recurs extraordinari per infracció processal i **ESTIMAR EN PART** el recurs de cassació interposats per la representació processal del senyor xxxxxx, contra la Sentència dictada en data xxxxxx, en el rotlle d'apel·lació xxx, per la Secció 12a de l'Audiència Provincial de Barcelona Lleida, i, per tant, **la CASSEM PARCIALMENT**, en l'extrem referent a la compensació econòmica per raó del treball a favor de la senyora xxxxxx i a càrrec del Sr. xxxxxx, que queda fixada en la suma de CENT TRENTA MIL QUATRE-CENTS TRENTA-TRES EUROS AMB VINT-I-QUATRE CÈNTIMS (130.433,24 €).

No escau imposar les costes d'aquests recursos extraordinaris, ni les irrogades a l'instància a cap dels litigants. Havent de retornar al recurrent només el dipòsit constituït per la interposició del recurs de cassació, el qual perdrà el d'infracció processal, atesa la seva desestimació.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts personades i, juntament amb un testimoniatge, remeteu les actuacions i el rotlle a la Secció indicada de l'Audiència.

Així, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.

PUBLICACIÓ. Aquesta Sentència l'han signat i publicat avui
els magistrats que l'han dictat. En dono fe.